Det amerikanska påvedömet

SEDAN år 1856 har en bok med titeln "Vårt land" fått stor spridning och den har väckt stor uppmärksamhet i hela USA. Boken skrevs för American Home Missionary Society, vars syfte var att presentera "fakta och argument som visar det absolut nödvändiga behovet av hemmissionsarbete för evangeliseringen av landet." I en häpnadsväckande och fantastisk samling fakta presenterar den tillväxten, storleken, resurserna och farorna i vårt land. Bland farorna för vårt land placerar författaren med rätta romanismen och bevisar genom många utmärkta citat att den verkligen är en fara. Vi citerar ett stycke eller två:

"Det finns många som är benägna att tillskriva all rädsla för romersk-katolicism i USA till trångsynthet eller barnslighet. Sådana *människor* ser ingenting i romanismens karaktär och attityd som är fientlig mot våra fria institutioner, och finner inget märkligt i dess tillväxt. Vi jämför då först några av vår regerings grundläggande principer med den katolska kyrkans."

"Förenta staternas konstitution garanterar samvetsfrihet. Ingenting är tydligare eller mer grundläggande. Påven Pius IX sade i sitt encyklikabrev den 15 augusti 1854: "De absurda och felaktiga doktrinerna eller hänförelserna till försvar av samvetsfriheten, är ett pest likt misstag – ett skadedjur, och av alla sådana, det största att frukta i en stat.' I sitt encyklikabrev från den 8 december 1864 fördömer samma påve "de som hävdar samvetsfriheten och frihet av religiös tillbedjan", samt "alla sådana som hävdar att kyrkan inte får använda våld."

"Den fredliga tonen från Rom i USA innebär inte en förändring i *hennes* hjärtat. Hon är tolerant där hon är hjälplös. Biskop O'Connor säger: "Religiös frihet stås bara ut med tills motsatsen kan genomföras utan fara för den katolska världen.' Ärkebiskopen av St. Louis sa en gång: 'Kätteri och otro är brott och i kristna länder, till exempel i Italien och Spanien, där alla människor är katoliker och där den katolska religionen är en viktig del av lagen i landet, straffas de som andra brott." . . .

"Varje kardinal, ärkebiskop och biskop i den katolska kyrkan avlägger en ed om trohet till påven, i vilken följande ord förekommer: Kättare, schismatiker och rebeller till vår nämnda Herre (påven), eller hans förutnämnda ställföreträdare, kommer jag att till mitt yttersta förfölja och motarbeta.'"

"Kardinal Manning råder romanister över hela världen att gå in i politiken som romanister, och att särskilt göra detta i England och USA. I våra stora städer är prästerna redan *inne* i politiken, och *det* med något syfte...

Vi får höra att de infödda katolikerna i Arizona och New Mexico inte är energiska som de protestanter som tränger sig in i dessa territorier. Sant, men de är nog energiska för att vara tillräckligt för att räknas. De eländigaste medlemmarna i samhället räknas lika mycket i valurnorna som de bästa, och alltför ofta mycket mer."

Allt detta och mycket mer är sant gällande romanismen. Och även om det finns skäl att frukta att romanismens principer kommer att legaliseras av denna nations lagar, är vi säkra på att den aldrig kommer att åstadkomma detta av sig själv eller i sitt eget namn. Vi är helt övertygade om att om romanismen någonsin får sådan makt i denna regering, så kommer det att ske genom mediumskap och med hjälp av det nationella reformpartiet; ty, lika listig, lika grov, lika bittert emot våra fria institutioner som Rom är, som den här boken *också* visar att hon är, och som männen vet att hon är, lika villiga och till och med angelägna om att slå sig samman och värva henne, är de nationella reformatorerna i främjandet av deras plan för så kallade reformer. Då vi säger att de nationella reformatorerna är villiga och till och med angelägna om att gå ihop med romanismen i Amerika, konstaterar vi bara den nyktra sanningen, vilket bevisas av följande uttalande från en redaktör av 'Christian Statesman' den 11 december 1884:

"När de [romerska-katoliker] är villiga att samarbeta för att motstå den politiska ateismens framsteg, kommer vi gärna att samarbeta med dem."

Vad Statesman betecknar som "politisk ateism", är ingenting annat än USAs nuvarande form av regering och konstitution. Att motsätta sig Nationell Reform är för dem ren ateism; och att motsätta sig den typ av regering som de stöder är politisk ateism. Att inget religiöst förhör skall krävas av en civil härskare, förklaras av pastor M. A. Gault vara "den hedniska teorin om regeringar."– *Statesman, 24 december 1885.* Den teori om regering som lärs ut i vår nationella konstitution förklaras av Rev. A. M. Milligan vara "den otrogna teorin." – *Tal i New York-konventionen*. The Statesman från den 1 december 1884, säger vidare:

"Vi erkänner hjärtligt och gärna det faktum att i Sydamerikanska republiker, och i Frankrike och andra europeiska länder, är det de romerska katolikerna som är de erkända förespråkarna för den nationella kristendomen och står emot sekularismens alla förslag... På en världs konferens för främjande av nationell kristendom, kunde många länder endast representeras av romerska-katoliker."

Det är därför otvivelaktigt att vad The Statesman menar är att närhelst de romerska katolikerna är villiga att samarbeta med de nationella reformatorerna i planen för upprättandet av nationell kristendom i USA, kommer de nationella reformatorerna "gladeligen att ansluta sig till dem." Men de romerska katolikerna är alltid redo att samarbeta för den saken. Det är en av Roms tydligaste egenskaper. Rom hatar vår nuvarande regeringsform och vår nuvarande konstitution lika hjärtligt som de nationella reformatorerna. Även Rom skulle lätt nog stämpla vårt nuvarande regeringssystem som "politisk ateism", om de nationella reformatorerna inte redan hade gjort det åt henne. Och varje instans kan vara säker på, att de nationella reformatorerna kommer att ha nöjet att, "gladeligen" gå hand i hand med Rom, precis så snart de fått en ställning av tillräcklig betydelse för att göra det till intresse för Rom att samarbeta med dem. I själva verket är detta precis vad romerska-katoliker är befallda att göra, ett encyklikabrev som publicerades 1885 av påven Leo XIII. Säger:–

"Alla katoliker bör göra allt som står i deras makt för att få staternas författningar och lagstiftningar att utformas efter den sanna kyrkans principer, och alla katolska författare och journalister bör aldrig för ett ögonblick förlora sikte från ovanstående föreskrifter."

Av de föregående citaten från The Statesman framgår att i europeiska och sydamerikanska länder är de romerska katolikerna de erkända förespråkarna för nationell kristendom; Nationell kristendom är målet för den nationella reformrörelsen; vår grundlag och vår lagstiftning måste omformas innan denna nationella kristendom kan etableras; omforma vår konstitution och vår lagstiftning i syfte att uppnå nationella reformer; men detta är precis vad "alla katoliker" är av påven, ex cathedra, befalld att göra, och att inte tappa det ur sikte för ett ögonblick. Därför är alltså det som de nationella reformatorerna föreslår att göra med vår konstitution och vår lagstiftning precis vad de romerska katolikerna i detta land beordras av påven att göra. Syftet med den nationella reformen och målet för Rom är således identiska; och varför skulle de då inte "gärna gå hand i hand"?

Men att de nationella reformatorerna gärna skulle gå ihop med Rom, är inte hela historien – inte ens i närheten av allt. De föreslår faktiskt helt medvetet att göra inbjudningar till Rom för samarbete. De föreslår faktiskt att göra främjanden, och upprepade främjanden, och till och med lida bakslag, för att få hjälp av Rom i deras romerska plan för "nationell kristendom". Bevis på detta finns i Christian Statesman från den 31 augusti 1881, där pastor Sylvester F. Scovel, en ledande nationell reformator, säger:–

"Detta gemensamma intresse ["för alla religiösa människor angående sabbaten"–söndag] borde både stärka vår beslutsamhet att arbeta och vår beredskap att på alla sätt samarbeta med våra romersk-katolska medborgare. Vi kanske utsätts för vissa avvisanden i våra första erbjudanden, och tiden är kanske ännu inte inne då den romerska kyrkan kommer att gå med på att slå hand med andra kyrkor – men det är dags att göra upprepade främjanden och gärna acceptera samarbete i vilken form de än kan vara villiga att göra det. Detta är en av situationens nödvändigheter."

Lägg märke till att avancemangen är alla från de "nationella reformatorernas" sida. De är nu villiga att göra främjanden, men är också villiga att utsättas för "avvisanden" och, när de blir avvisade, att göra "upprepade främjanden", för att övervinna smickrandet och vinna den förrädiska gunsten av "häxkonstens älskarinna". Varför denna vilja? För att "det är en av situationens nödvändigheter". I skugga av Wycliffe, och Luther, och Zwingle, och Milton, och Wesley, och av alla martyrerna, fanns det någonsin i världen en mer förödmjukande eller ett mer föraktlig överlämnande till påvedömet? Hur många av den amerikanska befolkningen är redo att delta i det? Vet med säkerhet, att var och en som går med i den nationella reformrörelsen därmed går med i en plan för att överlämna detta fria land i påvedömets hand. Vänligen läs igen citaten från Dr. Strongs bok, i början av denna artikel, och se om de nationella reformatorerna är i samverkan med Rom och tillsammans med Rom visar sig de själva

som fiender till Förenta staternas regering och Amerikanska institutioner – fiender till mänskliga rättigheter och mänsklig frihet.

Det är sant, som Mr. Scovel säger, de nationella reformatorerna får nu en ganska kylig behandling, och kanske känner sig avvisade. Den katolska kyrkan hjälper inte direkt i någon större utsträckning till i den nationella reformrörelsen. Hon är för listig för det. Hon vet, lika väl som de, att "det är en av situationens nödvändigheter", och hon är fast besluten att överlämnandet ska komma från de nationella reformatorerna. Vi känner personligen en gentleman, som, när han åkte tåg för inte så länge sedan, hamnade i samtal med en katolsk präst och frågade honom till sists: "Vad ska din kyrka göra med Religious Amendment-rörelsen? kommer ni att hjälpa den framåt? kommer ni att rösta på det?" "Åh," sa prästen, "vi har ingenting med det att göra. Vi överlåter det till protestanterna, vi låter dem göra allt det där. De kommer till oss, och vi behöver bara vänta."

Och när kravet på en nationell söndagslag i december 1855 nådde den punkt då det fick stöd av sex miljoner framställare, kom kardinal Gibbons ut med ett brev till Dr Wilbur F. Crafts, ledaren för den protestantiska sidan, där han hjärtligt stöder det nationella söndagsförslaget och lägger gärna till sitt namn till antalet framställare. Och från styrkan av kardinalens brev lade Dr. Crafts och W.C.T.U [woman's christian temperance union] sju miljoner tvåhundratusen katoliker till de sex miljoner namn som redan erhållits.

Sådan är den katolska kyrkans attityd för närvarande; och eftersom de nationella reformatorerna finner sig i större behov av hjälp, och när de genom upprepade främjanden och trots upprepade "avslag" kommit till henne och gjort den riktiga kapitulationen, kommer hon att låta sin makt och inflytande kännas. Låt reformatorerna göra jobbet, som de gör, och föra frågan så långt att den röstas om, då kommer varenda katolsk väljare att finnas vid vallokalerna, för det är det USA som de politiska prästerna kan styra att lägger sin röst för det religiösa lagförslaget, som, med påvens ord, kommer att "ge upphov till att konstitutionen för Förenta staterna och lagstiftningen utformas efter den sanna kyrkans principer", och genom vilket, som ärkebiskopen av St. Louis säger, "kätteri och otro" kommer att bli ett "brott" och kommer att "straffas som brott", som i de kristna länderna Italien och Spanien.

Det kan vara av intresse att fråga, vad var ämnet som drog fram ur Mr. Scovel detta uttryck av vilja att vinna Roms samarbete? Han skrev om en rörelse inom den katolska kyrkan i Europa, för att strikt hålla söndagen; och det är för att tvinga alla att hålla söndagen som de nationella reformatorerna vill ha konstitutionsändringen och lagstiftning. Nu när katolikerna i Europa är uppriktigt engagerade i det, uppstår frågan till de nationella reformatorerna. "Varför ska vi inte slå oss samman med katolikerna i Amerika, så att vi kan vinna? Det är sant att vi kan bli föremål för avslag i våra första erbjudanden, för tiden har inte kommit då den romerska kyrkan kommer att slå hand med andra kyrkor – men det är dags för oss att göra upprepade främjanden och gärna acceptera samarbete i vilken form de än kan vara villiga att uppvisa det; för utan Roms hjälp kan vi inte tvinga människor att hålla söndagen, men om vi kan ta med oss den mäktiga handen och den mästerliga organisationen i Rom, är vår framgång säker."

Det är summan och innehållet i detta förslag från de nationella reformatorerna.

Sålda i händerna på Rom

Sen, när det är dags för upprätthållandet av de lagar som de nu kräver, vad är det som hindrar katolikerna från att då hjälpa till i arbetet, när det också är den katolska vägen? Varje präst i USA har svurit att utrota kätteri och monsignore Capel [Thomas John Capel] försvarar, i våra städer och vid våra dörrar, den "heliga inkvisitionen". Så när vägran att hålla söndagen, genom konstitutionell ändring, blir lagmässigt kätteri, vad är det då som hindrar katolikerna från att agera i en framträdande roll för att utrota kätteriet? Säkert är, att när de nationella reformatorerna, "av situationens nödvändighet", har tvingats ta hjälp av katolikerna för att kunna stifta lagarna, skulle det inte stå i deras makt, ens om det fanns med i deras disposition, att upphäva lagarna oberoende av katolikerna; och det skulle då inte finnas någon kvar att upprätthålla lagarna – än av katoliker. Enbart denna insikt om frågan borde vara tillräcklig för att väcka varje protestant och varje amerikan till den mest kompromisslösa oppositionen mot det nationella reformpartiet.

Det är till ingen nytta för de nationella reformatorerna att säga att de inte kommer att tillåta katolikerna att göra dessa saker. För när de nationella reformatorerna, för att uppnå de mål som de har i sikte, tvingas av "situationens nödvändighet" att förena sig med Rom; efter att ha uppnått dessa mål med hjälp av Rom, kommer det att vara omöjligt utan Roms hjälp, att göra lagarna effektiva, att ändra dem samt att hindra Rom från att göra dem (lagarna) effektiva på sitt eget sätt. När saken är klar kommer det att vara för sent att tala om att det ena eller det andra inte är tillåtet. Det hela kommer sedan att vara sålt i Roms händer, och det kommer inte att finnas något botemedel.

I ett beslut vid ett möte i Glasgow, Skottland, den 5 oktober 1875, förklarade Dr. Joseph. P. Thompson väl att "påvedömet, som exemplifierats i Vatikanens dekret, är den mest fulländade av alla existerande former av tyranni." – Our Country, sid. 50.

Och Lord Macaulay gjorde inget misstag när han skrev följande:

> "Det är omöjligt att förneka att den romerska kyrkans hierarki är själva mästerverket av mänsklig visdom... Tolvhundra händelserika års erfarenhet, listighet och tålamodet från fyrtio generationer statsmän har förbättrat denna hierarki till sådana perfektion att den, bland de påhitt som har utarbetats för att vilseleda och förtrycka mänskligheten, upptar den främsta platsen." - Essays, Von Ranke

Och det är i denna "mest fulländade av alla existerande former av tyranni" som man vill lägga makten. Det är alltså att överlämna USA:s regering och det amerikanska folket i händerna på denna älskarinna av mänskligt bedrägeri och förtryck, som de nationella reformatorerna medvetet föreslår. Men lika säkert som det amerikanska folket tillåter det nationella reformpartiet, eller någon annan form av skenbar vänskap till kristendomen, att göra denna sak, lika säkert går det inte att få det ogjort.

Många människor tror att de som riktar uppmärksamheten mot farorna med religiös lagstiftning, anstränger sig utan anledning. Vissa hävdar att det inte finns någon möjlighet att lyckas med nationella reformer, och andra förklarar att det inte är

någon fara om den lyckas. Men eftersom det nationella reformpartiet är allierat med Rom finns det en verklig fara. Lägg sedan till detta; det nästan universella kravet på strängare lagar och mer kraftfullt upprätthållande av striktare religiöst iakttagande av söndagen, just det som den nationella reformrörelsen siktar på – och faran ökar och är överhängande. Med tanke på dessa fakta är det stor risk att tusentals och åter tusentals människor, som föredrar söndagslagar, genom dåligt informerad iver, kommer att förmås att stödja den nationella reformrörelsen, genom de nationella reformernas sofistik, och på så sätt överlämna hela nationen i Roms händer. Det finns en fara i den nationella reformrörelsen. Vi vet det; och med de bevis vi här ger genom deras egna ord presenterar, är det hög tid att det amerikanska folket börjar inse det samma.

Om de nationella reformatorerna och katolikerna, eller någon annan, vill behålla söndagen, låt dem göra det. Om de inte har tillräckligt med religion för att få dem att hålla söndagen utan hjälp av civila lagar, låt dem då ha interna lagar för att tvinga sig själva att göra det. Men himlen förbjude att de någonsin ska komma att lyckas med att säkra de lagar som de ber om, genom vilka de vill tvinga andra att hålla söndagen. Och vi ber mycket andäktigt: Gud förbjude att de någonsin ska lyckas med sin plan att ge Rom makten att genomdriva religiösa lagar och rätta till kätteri. Gud förbjude att de någonsin kommer att lyckas med göra det fria Amerika till en slav under Rom.

Framgången för den nationella reformrörelsen kommer att bli Roms framgång. Att stödja den nationella reformrörelsen är därför att stödja Rom. Hur många av det amerikanska folket är redo att gå med i det nationella reformprogrammet?
A. T. JONES.